

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: P. S., nar., bytem, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem,
advokátem se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje, se sídlem Žerotínovo náměstí
449/3, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.4.2018, č.j. JMK 57704/2018, sp.zn. S-JMK
51919/2018/OD/Př

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že žaloba směřuje proti rozhodnutí žalovaného č.j. JMK 57704/2018 ze dne 24.4.2018, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice ze dne 6.3.2018, č.j. 101802/2017-7, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zák.č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“), kterého se měl dle výroku rozhodnutí I. stupně dopustit tím, že „jako provozovatel vozidla rz: x v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a

pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem. Automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 22.3.2017 v 08:49 hod. v Židlochovicích na ul. Nádražní č.p. 733 neustanovený řidič vozidla rz. x překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod., kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod., jel rychlostí 61 km/hod., resp. 58 km/hod. (dle toleranční odchylky měření 3 km/hod., viz zák.č. 505/1990 Sb., o metrologii). Tím došlo k porušení ust. § 18 odst. 4 zák.č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o silničním provozu“, kdy: (4) V obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.hod-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.hod-1. a ke spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. V daném případě tak došlo ke spáchání přestupku provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel vozidla v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem“.

2. Žalobce zastává názor, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
3. § 125f odst. 4 silničního zákona, ve znění účinném do 30.6.2017, *Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odst. 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*
 - a) *nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo*
 - b) *řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání přestupku prokázáno.*
4. Z citovaného ustanovení právního předpisu se tedy podává, že musí být alternativně splněna jedna ze dvou podmínek k tomu, aby mohlo být řízení o správním deliktu provozovatele vozidla vůbec zahájeno. Podmínka b) přitom naplněna nebyla a ani být nemohla – správní orgán totiž žádné řízení o přestupku nezahajoval a tedy nemohlo být zastaveno. Podmínka a) byla splněna pouze zdánlivě. Je sice pravdou, že správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku, a proto věc usnesením poznamenaným do spisu odložil, avšak správní orgán tak neučinil v souladu s právem, čímž byl naopak na svých právech krácen žalobce, oproti tomu správní orgán užil ke svému prospěchu vlastního protiprávního jednání. Důvodem je, že žalobce nebyl vyrozuměn o tom, že by správní orgán usnesením věc přestupku odložil.
5. Dle § 66 odst. 4 (starého) zákona o přestupcích, *O odložení věci podle odst. 1 – 3 se vydá usnesení, které se pouze poznamená do spisu. O odložení věci se vyrozumí osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, jsou-li správnímu orgánu známy; správní orgán tyto osoby nevyrozumí, pokud by to bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady.*

6. Odložil-li správní orgán věc přestupku, byl o tom povinen vyrozumět osoby dotčené jednáním osoby podezřelé.
7. Žalobce byl nepochybně dotčen jednáním osoby podezřelé (řidiče vozidla), když žalobci je dáváno za vinu, že nezajistil, aby tato podezřelá osoba dodržovala právní předpisy. Pokud by se podezřelá osoba (řidič vozidla) nedopustila svého jednání, pak by nebyl trestán ani žalobce.
8. Správní orgán tedy měl povinnost žalobce vyrozumět o tom, že věc přestupku odložil.
9. Dle názoru žalobce se nepochybně jedná o vadu řízení; je však nutné posoudit, zda mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, tj. zda dosahovala intenzity předvídané ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.
10. Dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., soud zruší rozhodnutí pro vadu řízení, pokud tato mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Právní předpis tedy nevyžaduje, aby bylo stanoveno najisto, že vytýkaná vada měla vliv na zákonnost rozhodnutí, postačí, že jej (potenciálně) mít mohla.
11. Dle názoru žalobce tato vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Proti odložení věci se totiž ten, kdo má na věci právní zájem, může domáhat ochrany zásahovou žalobou. Nemusí se přitom jednat ani o poškozeného.
12. Pokud by žalobce věděl, že správní orgán odložil věc přestupku, využil by – v souladu s čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod – svého práva na soudní ochranu proti usnesení o odložení věci, které ho krátilo na jeho právech, neboť tím přešla odpovědnost za protiprávní jednání na základě § 10 odst. 3 silničního zákona právě na žalobce.
13. Momentem, kdy správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla proti žalobci, naopak tohoto práva žalobce pozbyl, neboť *Je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích (§ 125g odst. 1 silničního zákona).*
14. Jediným způsobem, kterak by mohla být zachována práva žalobce, by tedy byl případ, kdy by správní orgán vyrozuměl žalobce o odložení věci přestupku, aby žalobce mohl využít soudní ochrany a proti tomuto závěru se bránit. Proto byl žalobce krácen na svých právech, nebyl-li o odložení věci přestupku vyrozuměn.
15. Přestupek tedy nebyl odložen v souladu s právním předpisem, a tedy nelze činit závěr, že byla splněna podmínka pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 4 písm. a) silničního zákona, neboť ta vyžaduje, aby věc přestupku byla odložena. Tím je ovšem nutno rozumět, aby věc přestupku byla odložena v souladu s právními předpisy. Je přitom zřejmé, že uvedená vada krátila žalobce na jeho právech, zejména na právu domoci se zahájení řízení o přestupku proti skutečnému řidiči, a tím zprostit odpovědnosti sebe, neboť

odpovědnost provozovatele za spáchaný správní delikt je subsidiární povahy vůči odpovědnosti řidiče za spáchaný přestupek.

Nesrozumitelný výrok – uznání viny za přestupek

16. Žalobce namítá, že výrok správního rozhodnutí není srozumitelný. Výrokem rozhodnutí bylo totiž konstatováno, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 silničního zákona a že řidič se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona. Takový výrok je nejasný. Jako účastník je totiž označen pouze žalobce, který je však uznáván vinným ze dvou správních deliktů. Jednak z jiného správního deliktu dle § 125f odst. 1 silničního zákona a jednak z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona. Přitom jako pachatel (subjekt) přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona je označován „řidič“. Z rozhodnutí však není zřejmé, zda správní orgán považoval žalobce též za řidiče, či nikoliv.
17. Zároveň je nutné upozornit, že došlo k vyslovení viny za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona, není již možné vyslovit vinu za správní delikt dle § 125f odst. 1 silničního zákona, neboť jiný správní delikt (provozovatele vozidla) je povahou proti přestupku (proti silničnímu zákonu) subsidiární. To vyplývá z ust. § 125f odst. 4 silničního zákona, účinného v době rozhodování správního orgánu I. stupně.
18. Vyslovení viny v podobě „*Tím došlo k porušení ustanovení § 18 odst. 4 zák.č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích [...] a kde spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona*“ přitom představuje vyslovení viny za přestupek. Vyslovit vinu za přestupek lze jen tehdy, jsou-li prokázány znaky skutkové podstaty, tj. subjekt, subjektivní stránka objekt a objektivní stránka, tzn. že správní orgán, dle výroku rozhodnutí, zjivně postavil najisto též subjekt (tedy pachatele) přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona a tedy nemohl být za téže jednání trestán žalobce jako provozovatel vozidla.
19. Výrok rozhodnutí je přitom matoucí, neboť správní orgán výslovně konstatuje, že došlo ke spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona a to ve výroku rozhodnutí, jímž je uznáván vinným žalobce. Takové rozhodnutí tedy může být interpretováno tak, že se právě žalobce jako jediný ve výroku označený subjekt, dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona, neboť ve výroku je explicitně konstatováno, že ke spáchání tohoto přestupku došlo; tím, že výroku není označen jiný subjekt, než žalobce, je zřejmé, že adresáti rozhodnutí či třetí osoby budou za pachatele tohoto přestupku považovat právě žalobce. V důsledku toho budou žalobci zaznačeny do evidenční karty řidiče body a ponese negativní důsledky spáchání tohoto přestupku, který však ve skutečnosti nespáchal.

Nedostatečná identifikace porušení právní povinnosti (pouze odkaz na § 10 bez uvedení odstavce)

20. Žalobce namítá, že výrok správního rozhodnutí není srozumitelný, neboť neobsahuje údaj o konkrétním ustanovení právního předpisu, které mělo být porušeno.
21. Žalobce zastává názor, že aby byl výrok rozhodnutí srozumitelný, je nutné, aby jím bylo konstatováno porušení určité právní povinnosti, a aby bylo konstatováno, jaká skutková podstata přestupku (či jiného správního deliktu) byla porušením oné právní povinnosti naplněna.
22. Správní orgán však ve výroku rozhodnutí konstatoval toliko porušení § 10 silničního zákona. Tento paragraf však disponuje pěti odstavci, z nichž každý stanoví zcela odlišné povinnosti, v některých z odstavců je přitom obsaženo i více právních norem (od zákazu svěřit řízení osobě k tomu nezpůsobilé nebo osobě, o níž nezná údaje k určení totožnosti, přes povinnost sdělit správnímu orgánu totožnost řidiče, až po povinnost zajištění poučení přepravovaných osob o nutnosti použití zádržného bezpečnostního systému). V tomto kontextu se tedy odkaz na jednání v rozporu s § 10 silničního zákona jeví jako nedostatečný.
23. Žalobce k podpoře svého tvrzení odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15.9.2015, č. j. 41 A 58/2014-31, kde krajský soud posuzoval právě náležitosti výroku rozhodnutí. Dospěl přitom k závěru, že „Skutečnost, že výrok rozhodnutí takto rozčleněn nebyl, by sama o sobě nemusela být takovou vadou způsobující nesrozumitelnost rozhodnutí, pokud by jednotlivé části popisu skutku bylo možné přiřadit ke konkrétním ustanovením, která byla tím kterým jednáním porušena, a ke konkrétním skutkovým podstatám jednotlivých přestupků. V daném případě však popis skutku s výčtem porušených zákonných ustanovení a to s výčtem skutkových podstat přestupku nekoresponduje“. Nutno dodat, že krajský soud posuzoval výrok rozhodnutí, který byl složen z vícero dílčích výroků (žalobce byl uznán vinným ze spáchání více přestupků ve společném řízení), avšak jeho závěr, dle kterého je nutné, aby „jednotlivé části popisu skutku bylo možno přiřadit ke konkrétním ustanovením, která byla tím kterým jednáním porušena, a ke konkrétním skutkovým podstatám jednotlivých přestupků“. V posuzované věci však nemůže být o „konkrétním ustanovení, které bylo jednáním porušeno“, ani řeč, když ve výroku rozhodnutí byl toliko odkaz na porušení „ust. § 10 silničního zákona“, který obsahuje s jistotou více, než deset právních norem. V témže rozsudku přitom krajský soud dále konstatoval, že i v případě, kdy porušené ustanovení zákona obsahuje více právních norem, je nutné těž přesně vymezit, kterou z těchto právních norem žalobce svým jednáním porušil. *A minori ad maius* pak musí být tím spíše vymezeno konkrétní ustanovení zákona, ve kterém je porušená právní norma obsažena. Zásadně tedy nemůže postačit odkaz na paragraf; dělí-li se tento do pěti odstavců a některé z odstavců jsou dále členěny až na čtyři písmena.
24. Ke shodnému závěru lze dospět též na základě studia judikatury Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 21.4.2016, č.j. 9 As 263/2015 - 34 dospěl k závěru, že poruší-li přestupce právní povinnost stanovenou právní normou s blanketní dispozicí, je nutné ve výroku rozhodnutí odkázat též na ustanovení

právního předpisu, ve kterém je obsažena právní norma, na kterou primárně porušená právní norma odkazuje: „Ve výroku prvostupňového rozhodnutí bylo tedy konstatováno, že žalobce porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, který řidiči ukládá povinnost užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Která konkrétní ustanovení zvláštních předpisů žalobce porušil, však ve výroku rozhodnutí uvedeno není. Soud se ztotožnil s názorem krajského soudu, že takový postup možný není“.

25. Pokud tedy v případě, že porušená právní norma má blanketní dispozici, musí výrok rozhodnutí obsahovat též odkaz na právní ustanovení, kterým byla tato blanketní právní norma porušena, pak tím spíše musí výrok rozhodnutí obsahovat odkaz na ustanovení zákona v případě primárně porušené právní nomy. Ten však v posuzovaném případě zcela absentoval.
26. Ke shodnému závěru lze dospět již ze zákonných náležitosti výroku rozhodnutí. Dle § 68 odst. 2 správního řádu, *ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno a označení účastníků podle § 27 odst. 1*
27. Označení porušené právní povinnosti konkrétním odkazem je přitom možné subsumovat právě pod pojem „právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno“. Správní orgány této povinnosti nedostály, proto žalobce zastává názor, že výrok rozhodnutí není srozumitelný.
28. Zdůraznil, že na přesnost výroku je třeba brát zvláštní požadavek, neboť právě výrokem je rozhodováno o vině a trestu, právě výrok má právní účinky navenek (viz odkaz na rozsudek NSS č.j. 6 As 25/2013-23).
29. Pro absenci právního ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno, ve výroku rozhodnutí, navrhoval žalobce, aby bylo napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušeno pro nesrozumitelnost výroku rozhodnutí.

Nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy

30. Žalobce tvrdí, že nebyla splněna podmínka pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla, dle § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona, neboť porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy.
31. Ze správních rozhodnutí není zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy (dále též „automat“). Správní orgán se nijak nezabýval tím, co to automat je, resp. jaké znaky musí určitá věc mít, aby se jednalo o automat. Správní orgán rovněž neuvedl, jakými znaky se vyznačuje použitý rychloměr. Proto pochopitelně neprovedl ani srovnání, zda znaky použitého rychloměru odpovídají definičním znakům automatu.

32. Otázka, zda použitý rychloměr je automatem, je přitom zásadní, neboť se jedná o podmínku odpovědnosti za správní delikt dle § 125f odst. 2 písm. a) s.z. Z tohoto důvodu by výše položené otázky měly být správním orgánem v odůvodnění jeho rozhodnutí přesvědčivě zodpovězeny. Jelikož tomu tak není, je rozhodnutí prvního stupně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán toliko učinil závěr, že se jedná o automat, ale nijak tento závěr neodůvodnil.
33. Správní orgán v tomto směru ani neprovedl žádné dokazování. Opět s odkazem na zásadu *in dubio pro reo* tak lze dojít k závěru, že lze předpokládat, že použitý rychloměr automatem nebyl a tedy, že podmínka projednatelnosti správního deliktu dle § 125f odst. 2 písm. a) s.z. nebyla splněna. Z těchto důvodů jsou napadená rozhodnutí nezákonná.
34. Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí ani nekonstatuje, jakým rychloměrem byla rychlost měřena, aby bylo množné přezkoumat, zda jde o automat. Rozhodnutí správního orgánu je dle názoru žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z něj nelze seznat, na základě jakých skutečností dospěl správní orgán k závěru, že rychlost byla měřena automatem.

Sankce – nepřihlídnutí k možnosti mimořádného snížení

35. Žalobce pak namítá, že správní orgán vůbec nezohlednil § 44 nového zákona o přestupcích, dle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. I pokud by správní orgán nedospěl k závěru, že je možné mimořádně snížit sankci, byl dle názoru žalobce povinen tuto možnost zvažovat, neboť sankce jsou ukládány *ex offio*. Ani mimořádné snížení výměry pokuty nevyžaduje návrh účastníka řízení. Každý má právo na uložení spravedlivého trestu. Správní orgán vůbec nezvažil, zda nebyly splněny podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty. Správní orgán byl povinen o sankci rozhodovat též dle § 44 nového zákona o přestupcích, a to i tehdy, pokud by dospěl k závěru, že podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty nejsou dány.
36. Žalobce odkázal na § 112 odst. 3 nového zákona o přestupcích, dle kterého *Na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správy delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.*
37. Zákonodárce tedy explicitně v textu právního předpisu vyjádřil, že je za obdobných okolností nutné aplikovat nová ustanovení zákona o přestupcích na posuzování výše sankce.
38. Žalobce nadto zastává názor, že byly dány podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty. Pokud by správní orgán při ukládání sankce vycházel i z § 44 nového zákona o přestupcích, jak měl učinit, nepochybně by k takovému závěru dospěl.

39. Ve věci totiž nebyly zjištěny žádné přítěžující okolnosti, správní orgán žádnou ze zjištěných skutečností nekonstatoval přítěžující okolnosti. Charakter sankce správní orgán volil jako ryze preventivní, sankce plnila roli pouhého „upozornění“ žalobce na to, aby dával pozor, komu své vozidlo svěřuje k řízení. Správní orgán tedy dospěl k závěru, že již působením sankce na spodní hranici zákonné sazby lze dosáhnout jejího účelu a smyslu. Je zřejmé, že tedy zdůraznil preventivní funkci sankce, od které očekává, že provozovatel vozidla bude do budoucna řádně plnit své povinnosti vyplývající mu ze zákona o silničním provozu.
40. Pokutu lze přitom uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout [§ 44 odst. 1 písm. a) nového zákona o přestupcích]. Úvahy, kterými byl správní orgán při ukládání pokuty veden, přitom silně nasvědčují, že zvažoval-li by žalovaný právě § 44 nového zákona o přestupcích při ukládání sankce, mohl uložit pokutu pod dolní hranici zákonem stanovené sazby.
41. Přitom dle § 86 odst. 2 správního řádu, *Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1*
42. Správní orgán byl povinen uvést ve výroku právního ust. § 44 nového zákona o přestupcích, ve vztahu k rozhodování o sankci, a byl povinen s přihlédnutím k existenci tohoto ustanovení rozhodovat. Správní orgán však rozhodoval tak, jakoby ust. § 44 nového zákona o přestupcích vůbec neexistovalo. Je přitom ryze spekulativní úvahou, zda v případě, že by správní orgán přihlédl k § 44 nového zákona o přestupcích, uložil by sankci nižší; tato úvaha totiž náleží do diskrece správního orgánu. Správní orgán však tuto správní úvahu neprovedl, a žalobce, ani soud, nemohou tuto nahrazovat. Žalobce je však přesvědčen, že pokud by správní orgán přihlédl k existenci § 44 nového zákona o přestupcích a rozhodoval s ohledem na jeho existenci, uložil by sankci pod spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí. Ostatně, proti žalobci nebylo zahájeno další správní řízení pro obdobné porušení právních povinností a tedy lze usuzovat, že i samotné projednání věci mělo potřebný výchovný účinek. Ve věci přitom nebyla zjištěna jediná přítěžující okolnost, a proto není *a priori* možné vyloučit závěr, že i sankce v nižší výši, než je zákonem stanovené rozmezí, by mohla vést k důvodnému očekávání, že postačí k nápravě pachatele. To, zda by taková sankce, snížená pod zákonnou hranici, postačovala k nápravě pachatele, však spadá do diskrece správního orgánu. Je ryze na správním orgánu, aby takovou úvahu provedl; správní orgán takovou úvahu neprovedl, a proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.
43. Pokud správní orgán ve výroku (a ani v odůvodnění) nezminil § 44 zákona o přestupcích, nelze usuzovat, zda tak učinil proto, že jej nechtěl aplikovat, nebo proto, že nevěděl o jeho existenci.

44. Žalobce, resp. řidič vozidla, vůbec nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k údajnému protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel, a to například pomocí speciální dopravní značky pro úsekové měření, kterou ostatně ani platný právní řád nezná. Dopravní značka IP31 a měření rychlosti (značka označující začátek úseku měření rychlosti jízdy obecní policií) a dopravní značka IP31B konec měření rychlosti (značka označující konec úseku měření rychlosti jízdy obecní policií) ve smyslu vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, účinné ode dne 1. ledna 2016 neslouží k označení úsekového měření rychlosti, ale ke stacionárnímu měření rychlosti vozidel. Na počátku obce není dopravní značka a ani jakákoliv informace pro řidiče, že jsou i s vozidly fotografováni při vjezdu do obce a při odjezdu z obce v rámci úsekového měření rychlosti. Kamery umístěné v obci nejsou viditelně označeny jako kamery pořizující automaticky záznam všech vozidel vyjíždějících do obce a z obce vyjíždějících. Neexistuje web spravovaný orgány veřejné moci, ze kterého by se dalo zjistit, v jakých úsecích se provádí v České republice úsekové měření rychlosti. Jsou pořizovány i obrazové záznamy vozidel zpravidla místních obyvatel, které do obce přijedou, aniž by ten den z obce vyjížděli a obdobně jsou pořizovány fotografie vozidel, které z obce pouze odjíždějí. Případná argumentace, že tyto praktiky slouží k bezpečnosti dopravního provozu, nemohou omluvit porušování práva na ochranu osobních údajů řidičů motorových vozidel.
45. Proto žalobce zastává názor, že důkaz fotografiemi je důkaz získaný v rozporu s právem, a jako takový je nepřijatelný.
46. Žalovaný se přitom k tomuto argumentu vyjádřil tak, že v době spáchání předmětného přestupku byla podmínka označení místa měření dopravními značkami zrušena, tudíž nebylo povinností policie místo těmito značkami označovat.
47. Takový argument je sice pravdivý, avšak přesto nevyvrací námitku žalobce obsaženou v odvolání, a sice, že právní předpisy je nutné vykládat tak, aby žádné ustanovení právního předpisu nebylo nadbytečné. Je otázkou, jaký by byl smysl a účel toho, že zákonodárce definoval danou dopravní značku, pokud by jeho záměrem bylo, aby tato dopravní značka nebyla užívána. Právě dle principu vyloučení redundance lze dovozovat, že existuje-li tato dopravní značka (je-li stanovena zákonem), je nutné ji v situacích, které označuje, užít; v opačném případě by bylo právní ustanovení, kterým je tato dopravní značka stanovena, nadbytečné, a tedy by bylo právě v rozporu s principem vyloučení redundance.
48. Žalobce zastává názor, že byl odsouzen za překročení tempa rychlosti a nikoliv překročení rychlosti, což zákon neumožňuje (neexistuje taková skutková podstata) a ani neexistuje dopravní značka, která by upozorňovala na tzv. úsekové měření.

Rychlostní limit - nedostatečné skutkové zjištění

49. Žalobce namítá, že správní orgán neučinil dostatečné skutkové zjištění stran nejvyšší dovolené rychlosti v daném úseku jízdy. Správní orgán zcela nekriticky převzal od obecní policie tvrzení, že v daném místě je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h, aniž by však sám takové skutkové zjištění jakkoli prokázal. Sama skutečnost, že údaj o nejvyšší dovolené rychlosti je na radaru nastaven na 50 km/h, neznámá (a není důkazem), že by v místě vskutku byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h.
50. Správní orgán je povinen prokázat veškeré skutkové okolnosti, rozhodné pro úsudek, že byl spáchán přestupek. V případě překročení nejvyšší dovolené rychlosti je tak správní orgán povinen prokázat 1) jakou rychlostí řidiče jel a 2) jaká byla v místě nejvyšší dovolená rychlost. V opačném případě nelze činit závěr, že byla rychlost překročena o 8 km/h.
51. Žalobce přitom zjistil, že v daném úseku komunikace je povoleno jet rychlostí 60 km/h, a to na základě dopravní značky B20a. Správní orgán však neučinil žádné skutkové zjištění stran nejvyšší dovolené rychlosti.
52. Nadto, správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí ani neuvedl, z jakého důkazu či podkladu pro rozhodnutí dospěl k závěru, že se v daném úseku komunikace smí jet rychlostí nejvýše 50 km/h. Správní rozhodnutí je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné, neboť správní orgán je povinen v odůvodnění rozhodnutí uvést, na základě jakých podkladů pro rozhodnutí učinil jaká skutková zjištění.

Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci

53. Žalobce a jeho právní zástupce kontinuálně zastávají názor, že dřívější úprava účinná do dne 30. června 2017. tj. ust. § 39 odst. 3 písm. d) a e) Směrnice č. 39/2011, Kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu, neměla oporu v zákonech a ústavních zákonech, tedy, že pokud si to právní zástupci a advokáti nepřejí, neměli by být jejich jména a příjmené, včetně sídla, vyvěšována na webu Nejvyššího správního soudu v souvislosti s konkrétními kauzami.
54. Obdobně nepovažuje žalobce ani jeho právní zástupce za dostatečně ústavně konformní novou právní úpravu, a to Směrnici č. 3/2017, Kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu, která v ust. § 130 odst. 1 ponechává rozsah anonymizace zveřejňovaného rozhodnutí na závěrečný referát soudce, resp. úvahu soudce bez dostatečně vymezených kritérií a bez zákonné opory pro tuto činnost soudce mající patrně mít charakter výkonu soudcovské činnosti.
55. Žalobci a právnímu zástupci není znám výslovně stanovený opravný prostředek proti takovému postupu Nejvyššího správního soudu, respektive referátu soudce, přesněji účinkům pokynu soudce k rozsahu anonymizace rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Faktickou anonymizaci budou podle odhadu žalobce a právního

zástupce reálně činit podle pokynu soudce pracovníci odborného aparátu Nejvyššího správního soudu.

56. Právnímu zástupci se jedná o to, aby za situace, že vystupuje v roce 2017 ve stovkách případů před soudy pro věci správního soudnictví, a účastní se osobně jednání zakončenými soudními rozhodnutími, aby z jednoho webu Nejvyššího správního soudu spravovaného veřejnou mocí nebylo dohledatelné, kdy a kde advokát v roce 2017 byl, tj., časový pracovní program advokáta, neboť pokud nejsou rozhodnutí krajských soudů a Nejvyššího správního soudu plně anonymizována, lze z webu Nejvyššího správního soudu dohledat ze strany veřejnosti a orgánů veřejné moci, kdy tj. jakého data a kde tj. v jakém městě, u kterého soudu pro věci správního soudnictví advokát vlastně byl, přičemž takovýto časový přehled pohybu advokáta po České republice je věci soukromou, která by neměla být zveřejňována.
57. Advokát má rovněž zájem jako soukromoprávní osoba vyvarovat se rizika, aby byl ze strany veřejnosti ztotožňován se svým klientem, jak se někdy u neinformované veřejnosti obecně děje. Předmětem úpravy kancelářského a spisového řádu ostatně ani nemá být publikace rozhodnutí na webu soudu, pokud pro to není zákonný podklad. Žalobce a právní zástupce se dovolávají práva býti zapomenuti a navrhuji, aby na jejich žádost bylo aplikováno nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) přímo použitelné ode dne 25. května 2018, publikované v Úředním věstníku Evropské unie dne 4. května 2016, svazek 59.
58. Žalobce proto navrhoval, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 24.4.2018 i souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16.3.2018 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žádal také, aby soud zavázal žalovaného zaplatit žalobci vzniklé mu náklady řízení.
59. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s žalobními námitkami žalobce nesouhlasí.
60. Žalobce namítal, že nebyl vyrozuměn o odložení přestupku dle ust. § 66 odst. 4 starého zákona o přestupcích, přestože byl jednáním řidiče dotčen.
61. Žalovaný k tomu vedl, že na danou situaci se ust. § 66 odst. 4 „starého“ zákona o přestupcích nevztahuje. Účelově sdělená osoba řidiče není podezřelá z přestupku a žalobce nemůže být ani jejím údajným jednáním dotčen.
62. K otázce nesroumitelnosti pak žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně sice ve výroku uvedl, že došlo ke spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona, což dále upřesnil tím, že v daném případě tak došlo ke spáchání přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Toto pochybení nezapříčiňuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku, protože došlo ke změně terminologie (viz. § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb.).

63. K námitce týkající se pouze odkazu na ust. § 10 silničního zákona bez uvedení konkrétního odstavce žalovaný uvedl, že odkaz na § 10 silničního zákona, bez uvedení konkrétního odstavce je s ohledem na ostatní skutečnosti, ale také dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu dostačující (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.12.2016, sp.zn.: 6 As 208/2016). Navíc ve výroku rozhodnutí je uvedeno doslovné znění § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
64. K námitce pochybností, že měření rychlosti bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem, žalovaný uvedl, že ze spisové dokumentace zcela jasně vyplývá, že zmíněný rychloměr je automatizovaným prostředkem bez obsluhy, což také správní orgán reflektoval v odůvodnění svého rozhodnutí.
65. K námitce, že žalobce neví, zda byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu nebo přestupku provozovatele žalovaný uvedl, že od 1.7.2018 došlo ke změně terminologie (viz. § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb.), což žalovaný ve svém rozhodnutí reflektoval.
66. K otázce mimořádného snížení pokuty dle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, žalovaný uvedl, že správní orgán nemá povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení výše sankce neshledal a ani sám žalobce žádné konkrétní důvody v odvolání či žalobě nepodal (viz. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28.2.2018, sp. zn. 73 A 54/2017).
67. Ohledně neoznačení začátku a konce měření pak žalovaný uvedl, že dle ustanovení 79a zákona o silničním provozu není označení začátku a konce měření podmínkou provedení měření. Fotografie nejsou důkazem získaným v rozporu s právem.
68. Další námitka, že nedošlo ke skutkovému zjištění stran nejvyšší dovolené rychlosti v měřeném úseku, žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí jasně uvedl, že ke spáchání přestupku došlo v Židlochovicích tedy v obci, kde je dle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu stanovena nejvyšší dovolená rychlost na 50 km/h, což také vyplývá z oznámení přestupku. Žalobce své tvrzení žádným způsobem nedoložil a žalovaný je považuje za ryze účelové.
69. K otázce posouzení požadavku souvisejícího s publikací rozhodnutí žalovaný toto ponechal na zvážení a úvaze krajského soudu.
70. Závěrem uvedl, že podaná žaloba není důvodná. Napadené rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny naprosto dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen, v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce. Žalobce nebyl

rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech, a proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

71. Ze správního spisu zjistil krajský soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Co se týče správního deliktu (nyní přestupku) ve výroku prvostupňového rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy, oddělení správních činností, bylo postoupeno Městskou policií Židlochovice oznámení o přestupku ze dne 23.3.2017, č.j. MPŽI/17032380234. Vozidlem reg.zn. dne 22.3.2017 v 08:49:53 hod. na ul. Nádražní č.p. 733 v Židlochovicích neznámý pachatel nedodržel pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že nedodržel předepsanou rychlost v obci, která je 50 km/h. Automatizovaným silničním rychloměrem Ramer AD9T bylo zjištěno, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kdy je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 61 km/h, resp. 58 km/h (dle toleranční odchylky 3 km/h do 100 km/h). Správní orgán I. stupně zaslal provozovateli vozidla dle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu výzvu k uhrazení určené částky, nebo ke sdělení údajů o totožnosti řidiče. Provozovatel ve výzvě určenou částku ve lhůtě neuhradil. Ve sdělení doručeném správnímu orgánu dne 11.4.2017 je uvedeno, že řidičem vozidla byl v uvedený čas I. H., nar., doručovací adresa:
72. Na obě sdělené adresy se pokoušel správní orgán doručit I. H., ani na jednu adresu se toto nepodařilo, přičemž správnímu orgánu je osoba uvedeného řidiče z úřední činnosti známa, jelikož je účelově uváděna i v řadě případů, z nichž některé uvedl i samotný žalovaný ve svém vyjádření k žalobě. Jak soud uvedl, správní orgán sdělenému řidiči zaslal na obě adresy výzvu k podání vysvětlení, která byla po uplynutí uložení doby vrácena správnímu orgánu zpět, jelikož adresát je na uvedené adrese nekontaktní. Správní orgán tímto učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, řízení o přestupku nezačal a věc dne 24.8.2017 odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
73. Správní orgán pak zahájil řízení o správním deliktu (nyní přestupku) provozovatele vozidla P. S., vydáním příkazu, v němž uvedl ve výroku totéž, co později ve vydaném rozhodnutí (soud výrok nebude citovat, neboť je přesně odcitován žalobcem v podané žalobě).
74. Proti příkazu pak podal žalobce odpor prostřednictvím zmocněnce, sídlo a současně tento zmocněnec připojil i plnou moc datovanou dne 3.4.2017.
75. 21.2.2018 správní orgán oznámil žalobci, že po podaném odporu proti příkazu pokračuje v řízení o přestupku provozovatele vozidla a vyznamenal provozovatele vozidla o tom, že budou prováděny důkazy mimo ústní jednání (provedení důkazu listinami obsaženými ve spise) a to dne 15.3.2018 v 8:30 hod. (oznámeno zmocněnci žalobce).
76. 15.3.2018 byly prováděny důkazy listinami (oznámení přestupku + radarový záznam, výpis z CRV vozidla rz:, schválení úseku pro měření rychlosti MP

Židlochovice Policií ČR, kopie ověřovacího listu č. 137/16 + osvědčení, výzvy ze dne 23.3.2017, sdělení osoby řidiče ze dne 10.4.2017, kopie doručenek, usnesení o odložení věci ze dne 24.8.2017, příkaz ze dne 24.8.2017, odpor proti příkazu ze dne 1.9.2017 a oznámení ze dne 21.2.2018.

77. Účastník řízení, zastoupený společností se k provádění dokazování nedostavili. Dne 16.3.2018 pak vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, proti němuž žalobce podal blanketní odvolání. Žalovaný napadeným rozhodnutím přezkoumal soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a rozhodl, že odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
78. Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na den 16.1.2019.
79. Zástupce žalobce u tohoto jednání uvedl, že žalobce v žalobě opomněl uvést, že by mělo být doplněno dokazování v tom směru, jaký rychlostní limit v měřeném úseku platil, neboť žalobce tvrdí, že to nebylo 50 km/hod., ale 60 km/hod. V tomto směru by měl soud učinit dotaz na silniční správní orgán a současně provést ohledání místa samého ke zjištění skutečnosti, jaký rychlostní limit v měřeném místě, v době, kdy probíhalo měření rychlosti u žalobce, platil.
80. Zástupkyně žalovaného u soudního jednání uvedla, že pokud jde o otázku rychlostního limitu v měřeném místě, už z oznámení přestupku jednoznačně vyplývá, že v daném úseku platil rychlostní limit 50 km/hod., takže dokazování v tomto směru pokládá za nadbytečné.

Posouzení věci krajským soudem

81. **Žaloba není důvodná.**
82. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).
83. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.
84. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.
85. První žalobní námitka, týkající se usnesení o odložení věci s tím, že toto usnesení mělo být žalobci doručeno soud nepokládá za důvodnou.

86. Usnesení o odložení věci bylo vypracováno MěÚ Židlochovice poté, kdy se nepodařilo zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě a založil ho do spisu.
87. Pokud žalobce namítá, že dle ust. § 66 odst. 4 zák.č. 200/1990 Sb., zákona o přestupcích mu toto usnesení mělo být doručeno, když o odložení věci se dle tohoto zákonného ustanovení vyrozumí osoby dotčené jednáním podezřelého ze spáchání přestupku, soud na tomto místě poukazuje na to, že souhlasí se stanoviskem žalovaného v tom, že na tuto situaci ust. § 66 odst. 4 uvedeného zákona nedopadá, neboť žalobce, jako provozovatel vozidla, účelově sdělil osobu, která v den a hodinu, kdy bylo zjištěno překročení rychlosti, měla být řidičem vozidla, které bylo měřeno, a to proto, že sdělená osoba žalobcem je osobou nekontaktní, ani na jedné z adres, kterou žalobce sdělil, se nepodařilo doručit ani v průběhu správního řízení v této věci, ale ani v řadě jiných správních řízení, kdy se mělo jednat prakticky o stejnou situaci jako v „této“ věci, kdy tuto nekontaktní osobu vždy uvádí zmocněnec provozovatele vozidla Jedná se tedy již o standardní situaci, kdy je uváděna zcela účelově osoba, se kterou není možno se zkontaktovat na uváděných adresách a ve věci ji vyslechnout.
88. Rozhodně tato skutečnost nezákonnost rozhodnutí správních orgánů nezpůsobila.
89. Ani s druhou žalobní námitkou – nesrozumitelný výrok, uznání viny za přestupek, není námitkou důvodnou.
90. Soud uvádí, že z výroku správního orgánu I. stupně je zcela jednoznačně seznatelné, kdo a jaké povinnosti měl porušit, tedy která konkrétní osoba, neboť u rozhodnutí vyplývá, že to byl provozovatel vozidla rz:, který v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto (míní se tím silniční zákon) zákonem.
91. Z výroku rozhodnutí je tedy zcela jednoznačně seznatelné, že v případě provozovatele vozidla došlo ke spáchání správního deliktu (nyní přestupku) dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu porušením ust. § 10 zákona o silničním provozu, kdy je přesně popsáno, jaké povinnosti z jeho strany byly porušeny (tedy citováno celé znění § 10 odst. 3 silničního zákona).
92. Jednání provozovatele vozidla, tedy v tomto případě žalobce, je nezaměnitelné s jakýmkoliv jiným jednáním a ve výroku rozhodnutí je také zcela najisto postaveno, jaké povinnosti porušil nezjištěný řidič vozidla.
93. V tomto směru soud nepokládá výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nesrozumitelný. Je také stanoveno, jaký trest a dle jakého zákonného ustanovení se za porušení právních povinností žalobci ukládá.
94. Ani třetí žalobní námitka, nedostatečná indentifikace porušení právní povinnosti (pouze odkaz na § 10 bez uvedení odstavce) důvodná není. K tomu soud v obecné

rovině uvádí, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17.1.2013, č.j. 8 Af 17/2012-375, popis skutku ve výroku rozhodnutí musí obsahovat „*skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu, který je předmětem řízení. Jinými slovy, musí se jednat alespoň o natolik podrobný popis, aby byly naplněny požadavky jednoznačné identifikace skutku a srozumitelnosti tak, aby v popisu skutku byly uvedeny veškeré jeho zákonné znaky příslušné skutkové podstaty a aby již z výroku napadeného rozhodnutí vyplývalo, jakým jednáním byl předmětným delikt spáchán*“. Tyto závěry bezpochyby platí i ve vztahu k popisu skutku, v němž je spatřován přestupek. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku, je přitom to, aby jeho jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním a aby byly řádně vymezeny rozhodné okolnosti z hlediska posouzení překážky litispendence, dodržení zásady *ne bis in idem*, překážky věci rozhodnuté, z hlediska vymezení okruhu dokazování a pro zajištění práva na obhajobu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8.1.2015, č.j. 9 As 214/2014-48 či ze dne 25.6.2015, č.j. 9 As 290/2014-53).

95. Citované ustanovení je ve výroku prvostupňového rozhodnutí specifikováno takto: „[...] *jako provozovatel vozidla v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem [...]*“.
96. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu doslovně stanovuje, že „*Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“.
97. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15.9.2015, č.j. 41 A 58/2014-31 a vyzdvihl pasáž „*Skutečnost, že výrok rozhodnutí takto rozčleněn nebyl, by sama o sobě nemusela být takovou vadou způsobující nesrozumitelnost rozhodnutí, pokud by jednotlivé části popisu skutku bylo možné přiřadit ke konkrétním ustanovením, která byla tím kterým jednáním porušena, a ke konkrétním skutkovým podstatám jednotlivých přestupků. V daném případě však popisu skutku, s výčtem porušených zákonným ustanovení a s výčtem skutkových podstat přestupků nekoresponduje*“.
98. S tímto závěrem se krajský soud plně ztotožňuje, ale je také třeba tyto závěry hodnotit ve světle konkrétního případu. Je pravdou, že v ust. § 10 o silničním provozu je stanovena řada povinností, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by odkaz na dotčené ustanovení, na které je navázáno přesné slovní vyjádření určitého odstavce, mělo být zhodnocené jako nedostatečné (srov. rozsudek NSS ze dne 15.11.2016, č.j. 6 As 208/2016-37). Zdejší soud má za to, že výrok rozhodnutí naplnil veškeré požadované znaky. Výrok prvostupňového rozhodnutí sice neobsahuje přímý odkaz na přesný odstavec, ale tento odkaz je vyjádřen doslovným zněním, které nelze zaměnit s textací jiného odstavce téhož ustanovení. Žalobce tak nemůže mít žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, který je mu kladen za vinu.

99. Nejvyšší správní soud se ust. § 10 odst. 3 silničního zákona ve vazbě na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu provozovatele motorového vozidla detailně zabýval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31.10.2017, č.j. 4 As 165/2016-46, přičemž konstatoval:

„I. Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zák.č. 500/2014 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu.

II. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí“.

100. Správní orgán uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ust. § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Dále uvedl, že automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy, bylo zjištěno, že dne 22.3.2017 v 08:49 hod. v Židlochovicích, na ul. Nádražní č.p. 733 neustanovený řidič vozidla r.z.: překročil nejvyšší dovolenou rychlost o méně než 20 km/hod., kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod., jel rychlostí 61 km/hod., resp. 58 km/hod. (dle toleranční odchylky měření 3 km/hod.) a došlo tím k porušení ust. 18 odst. 4 zák.č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Uvedeným se žalobce měl dopustit správního deliktu (nyní přestupku) dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

101. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v jím posuzované věci v konkrétní situaci uvedl:

102. *Z výrokové části vůbec neplyne, jakou normu stěžovatel porušil; neplyne z ní ani to, že se delikt stěžovatele týká neoprávněného zastavení nebo stání na přechodu pro chodce. Magistrát se proto dopustil při vymezení právní kvalifikace stěžovatelova deliktu ve výrokové části rozhodnutí takové chyby, která má za důsledek nezákonnost rozhodnutí.*

103. V nyní posuzované situaci je ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno jednak ust. § 10 zákona o silničním provozu a zároveň je ve výroku uvedeno i ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu (v obci smí jet řidič nejvýše 50 km/h – 1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h – 1).

104. Stran srozumitelnosti výroku není nedostatečná specifikace ohledně porušení povinnosti uvedené v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Toto ustanovení není blanketní právní normou, tedy není normou, která by odkazovala na jiné ustanovení právního předpisu. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí proto nechybí citace žádného dalšího právního ustanovení.
105. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedena norma, která měla být porušena řidičem motorového vozidla a je uvedena i norma, dle které by mohl být řidič sankcionován, zároveň je kromě právní kvalifikace jednání ve výroku popsán den, čas a místo spráchní deliktního jednání a v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou podrobně uvedeny důvody na to navazující. Uvedená žalobní námitka proto důvodná není.
106. Soud nepokládá za důvodnou ani další žalobní námitku, neprokázání, že bylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. S touto žalobní námitkou rovněž tedy nesouhlasí, neboť z důkazů založených ve správním spise zcela jednoznačně vyplývá, že porušení pravidel silničního provozu bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku, což vyplývá ze spisu Městské policie Židlochovice, a to jednak z oznámení přestupku, záznamu o přestupku, ale také ze Schválení měření rychlosti MP Židlochovice Policií České republiky ze dne 9.3.2017. Bylo tedy z listinných důkazů prokázáno, že měření bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy.
107. Soud nepokládá ani další žalobní námitku za důvodnou, kdy žalobce namítal, že žalovaný se nezabýval tím, zda jsou splněny podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty dle ust. § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky.
108. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že v rámci trestání přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele vozidla, zůstal druh i výměra sankce stejná. Novou právní úpravu proto neshledal pro pachatele příznivější a na daný případ aplikoval právní úpravu účinnou v době spáchání přestupku.
109. Krajský soud posoudil institut mimořádného snížení výměry pokuty a dospěl k závěru, že se jedná toliko o procesní ustanovení. Zásadní otázkou, na kterou soud musel odpovědět, bylo, zda a jakým způsobem se žalovaný musel vypořádat s tím, zda přistoupí či nepřistoupí k mimořádnému snížení sankce.
110. S ohledem ke skutečnosti, že zákon o odpovědnosti za přestupky blíže aplikaci ustanovení § 44 nevymezuje, vycházel krajský soud analogicky z úpravy trestního práva, neboť mimořádné snížení pokuty je určitou obdobou mimořádného snížení trestu odnětí svobody podle § 58 zák.č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. Samotné ust. § 58 trestního zákoníku o mimořádném snížení trestu odnětí svobody stanoví, že k němu soud přistoupí za splnění několika podmínek:

1. má-li soud vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené, bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné
 2. a že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání.
111. Oproti tomu dle ust. § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky lze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže:
- a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout
 - b) je pokuta ukládána za pokus přestupku
 - c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo
 - d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.
112. Důvodová zpráva k zákonu o odpovědnosti za přestupky odůvodňuje zavedení možnosti mimořádně snížit výši pokuty tím, že dolní hranice sazby pokuty (na rozdíl od horní hranice sazby pokuty) není v zákonech upravujících skutkové podstaty správních deliktů pokaždé stanovena. Tímto institutem je správnímu orgánu umožněno regovat na okolnosti konkrétního případu.
113. Z ust. § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky je zcela zřejmé, že se jedná o skutečnosti odlišné od polehčujících okolností, které správní orgán při stanovení výměry sankce je povinen zvážit. Tedy obdobně jako v případě trestního zákona, ani správní orgán k možnosti mimořádného snížení nemůže přistupovat jako k okolnosti polehčující. Nejedná se o novou skutečnost, která by měla vliv na samotnou sankci. Správní orgán tak nemá ani povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení výše sankce neshledal. Konečně ani sám žalobce žádné konkrétní důvody v odvolání pro mimořádné snížení sankce nepodal, čili ze strany žalovaného nevznikly důvody výslovně se s návrhem odvolatele vypořádat.
114. Krajský soud má proto za to, že žalovaný nepochybil, když k mimořádnému snížení výše sankce nepřistoupil a toto své rozhodnutí více nerozváděl.
115. Ani další žalobní námitka neoznámení úseku měření rychlosti motorovým vozidlem dopravní značkou není žalobní námitkou důvodnou. Soud se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného, že označení začátku a konce měření není podmínkou provedení měření dle ust. § 79a zákona o silničním provozu a ani to, že byly pořízeny fotografie při měření rychlosti, není důkazem získaným v rozporu s právem.
116. Soud pak uvádí, že ani pak další žalobní námitka, tedy ta že nebylo zjištěno, že v měřeném úseku platila rychlost 50 km/h, není důvodná. Soud uvádí, že je zcela evidentní, tak jak vyplývá ze spisu městské policie, že bylo měřeno přímo v městě

Židlochovice, tedy v obci, kde zákonem je stanovena nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, to, že by byla povolena v daném úseku vyšší rychlost ze spisu městské policie nevyplývá a v tomto směru ani žalobce nepředložil žádný důkaz o tom, že v době měření by v uvedeném úseku, ač bylo měřeno v obci, byla povolena vyšší rychlost než 50 km/h.

117. K anonymizaci rozhodnutí ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30.3.2017, č.j. Nao 118/2017-145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1.1.2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zák.č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Inicialy žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, výjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.
118. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl (např. v rozsudku ze dne 31.5.2012, č.j. 9 Ans 5/2012-29), jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou inicialy advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. Václava Voříška. Pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být „sekundárně viktimizován“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze přičinit takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.

119. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

120. O nákladech řízení bylo rozhodnutí ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. ledna 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.